

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 7, Ovinecká 78/33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2017, č. j. 42 Az 7/2017 – 18,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“) ze dne 13. 6. 2017, č. j. 42 Az 7/2017 – 18 (dále „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-968/ZA-ZA11-VL16-2016. Tímto rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „azylový zákon“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žalobce podal dne 11. 11. 2016 v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedl, že na Ukrajině nemá kde bydlet, je tam špatná ekonomická situace, nemá přátele a s rodinou se rozhádal. Naposledy na Ukrajině pobýval v obci B., v Kyjevské oblasti. Poznamenal, že za 20 let, po které pobývá v České republice, již není s nikým z Ukrajiny v kontaktu. O mezinárodní ochranu v České republice poprvé žádal v roce 2001, do té doby měl povolení k pobytu. Přestože mu mezinárodní ochrana v roce 2001 nebyla udělena, nevrátil se zpět na Ukrajinu, pobyt v České republice si však nelegalizoval, a to z důvodu, že by se musel vrátit na Ukrajinu, neboť vyřízení potřebných povolení trvá i jeden rok a neměl by kde bydlet. Od roku 2001 tedy žalobce na území České republiky pobývá nelegálně. Prostředky si vydělával brigádami v lese a na stavbách, bydlí s kamarádem v pronajatém bytě a částečně s přítelkyní. Ta má děti, ale žalobce se na jejich výchově se nepodílí, neboť jsou již dospělí. V České republice má žalobce též přátele.

Žalobce je bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má vyšší tlak, ale jinak je zdravý. Domluví se česky, ukrajinsky, rusky a slovensky. Žalobce hodnotí bezpečnostní situaci na Ukrajině jako hroznou.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že posuzovaná žaloba převážně nesplňuje požadavky na formulaci žalobních bodů, jak je definoval mj. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78. Výjimkou byla argumentace směřující proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona, ve spojení s namítaným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Krajský soud zdůraznil, že žalobce si byl vědom nelegálního pobytu na území ČR a připomněl také, že doplňková ochrana není nástrojem, jenž by měl poskytovat ochranu soukromému a rodinnému životu cizince, neboť tato ochrana je poskytována v řízeních, která ústí ve vydání rozhodnutí, jimiž se ukončuje (neprodlužuje) pobyt cizince na území, ukládá povinnost vycestovat, případně zakazuje vstup na území státu. Pod § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona lze pořadit případy, kdy by v důsledku vycestování žalobce do země původu hrozilo porušení tzv. exteritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy, tj. že by vycestováním žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, nikoliv že vycestováním by bylo znemožněno udržování a další rozvíjení rodinného a soukromého života v České republice.

[4] Krajský soud doplnil, že jakkoliv judikatura Nejvyššího správního soudu nevykládá, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. d) azylového zákona, děje se tak pouze ve velmi výjimečných případech. Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu právě toliko před porušením extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy.

[5] Krajský soud zdůraznil, že žalobce opakovaně jako důvod podání své žádosti o mezinárodní ochranu uváděl neochotu vrátit se na Ukrajinu, neboť tam nemá žádné vazby a kde bydlet, s tím, že pracovní a mzdová situace na Ukrajině je nepoměrně horší než v ČR, kde má i přátele a partnerku. To však nesouvisí s žalobcovou možností rozvíjet rodinný život na Ukrajině a nic neindikuje aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy v jeho exteritoriálním účinku. Sám žalobce potvrdil, že je zdravý, v produktivním věku, s pracovními zkušenostmi, bez závazků a byl schopen si zajistit živobytí po dobu 16let nelegálního pobytu v ČR. Jistě tak podle krajského soudu zvládne totéž v zemi původu, jíž je občanem, zná jazyk a smí zde legálně pracovat. Může tedy realizovat své právo na rodinný a soukromý život ve své vlasti. Faktická obtížnost vytvořit sociální prostředí na Ukrajině neodůvodňuje podle krajského soudu udělení doplňkové ochrany. Chránit rodinný a soukromý život mohl žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „pobytový zákon“). Krajský soud v tomto bodě odkázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, podle kterého neudělení mezinárodní ochrany neznamená zpravidla natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona. Žalobce žádnou vypjatou životní situaci

pokračování

netvrdil ani před žalovaným ani v žalobě. Nebyl tak dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení.

[6] K námitce nedostatečného odůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona, krajský soud poznamenal, že žalovaný se k této otázce vyjádřil po posouzení informací o zemi původu a skutečnost sdělených žalobcem konstatováním, že případné vycestování žalobce nezakládá porušení mezinárodních závazků ČR. Na straně 4 svého rozhodnutí se obsáhleji vyjádřil k pracovní způsobilosti žalobce, a to v kontextu se zjištěním Ministerstva zahraniční věci ČR, že občané Ukrajiny navracející se po dlouhodobém pobytu v cizině zpět do vlasti, nečelí větším problémům než ostatní občané Ukrajiny; nelze tudíž předpokládat, že by byl žalobce po svém návratu na Ukrajinu na pracovním trhu jakkoliv znevýhodněn. Tímto se vypořádal s možností žalobce přesunout svůj osobní život na Ukrajinu a získat tam pracovní uplatnění. Krajský soud uzavřel, že z tvrzení samotného žalobce je *prima facie* zjevné, že jím uváděné skutečnosti vůbec nezakládají možnost vyhledávat rozpory případného vycestování žalobce na Ukrajinu a mezinárodními smlouvami, relevantními z hlediska posuzování důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona.

[7] Odkazem na výčet podkladů, které ve svém rozhodnutí uvedl žalovaný, v čele s údaji poskytnutými samotným žalobcem, respektive protokolem o pohovoru žalobce, krajský soud rovněž zdůvodnil odmítnutí tvrzení, že ve vztahu k aplikaci citovaného ustanovení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce v žalobě žádnou konkrétní skutečnost nezpochybnil, ani nepřišel s novými tvrzeními. Krajský soud proto žalobu napadeným rozsudkem zamítl.

[8] Kasační stížnost podal žalobce (dále „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně zdůraznil, že žalovaný vůbec nevzal v úvahu možné porušení čl. 8 Úmluv, přestože věděl o stěžovatelově partnerce a situaci na Ukrajině. Byl to pak právě a pouze krajský soud, který se touto otázkou zabýval, zatímco ve správním rozhodnutí tato úvaha absentuje. Krajský soud, namísto aby napadené rozhodnutí zrušil, pokusil se tuto vadu sám napravit, což je v rozporu s účelem správního soudnictví. Tímto argumentem stěžovatel též podpořil přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., při současném odkazu na usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Podle stěžovatele pro přijatelnost kasační stížnosti hovoří také to, že se krajský soud odmítl zabývat jeho žalobními námitkami „*pro důvod, který neobstojí*“, čímž mu odepřel soudní ochranu v azylové věci, což mělo dopad do jeho hmotně-právního postavení. Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel argumentačně směřuje proti posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona. Závěrem stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, rozsudek a s nimi související spisový materiál. K argumentům stěžovatele uvedl, že jde o opakování již dříve namítaných skutečností. Kasační stížnost je podle žalovaného nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel reagoval vyjádřením ze dne 19. 10. 2017, v němž zopakoval svou argumentaci ohledně posouzení možného porušení čl. 8 Úmluvy,

kteřé podle něj v rozhodnutí žalovaného zcela absentuje. Žalovaný následně v přípisu ze dne 2. 11. 2017 uvedl, že se rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele zabýval na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[12] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Z citovaného usnesení rovněž plyne, že dalším případem přijatelnosti kasační stížnosti je situace, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

[14] V projednávané věci spatřoval stěžovatel takové „zásadní pochybení“ v postupu krajského soudu, který namísto zrušení rozhodnutí žalovaného pro nevypořádání námítky možného porušení čl. 8 Úmluvy, toto pochybení sám zhojil, což je podle stěžovatele zcela v rozporu s rolí správního soudnictví. Krajský soud se dále, dle tvrzení stěžovatele, odmítl zabývat dalšími žalobními námitkami „pro důvod, který neobstojí“. Nejvyšší správní soud proto zhodnotil postup krajského soudu ve světle uvedené argumentace. Nevypořádáním žalobních námítek „pro důvod, který neobstojí“ stěžovatel zjevně směřuje na odmítnutí jeho žalobních námítek o porušení konkrétních ustanovení správního řádu (§ 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3). Zde však krajský soud zcela srozumitelně uvedl, že námitka v podobě pouhé parafráze textu ustanovení není žalobním bodem podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Totéž vztáhl i na námitku stěžovatele k § 14 zákona o azylu a těmito námitkami se proto dál věcně nezabýval. Svůj závěr krajský soud podpořil též odkazy na rozhodnutí zdejšího soudu – rozsudky rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78. V uvedeném postupu tak nelze podle názoru zdejšího soudu v žádném případě spatřovat tvrzené „zásadní pochybení“, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu shora citované judikatury.

[15] Druhé namítané „zásadní pochybení“ krajského soudu spatřuje stěžovatel v nepřipustné nápravě chyby rozhodnutí žalovaného, který ignoroval vypořádání možnosti přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) azylového zákona, ve spojení s tvrzeným porušením čl. 8 Úmluvy. Rovněž v tomto bodě se nelze se stěžovatelem ztotožnit. Krajský soud nepřehlédl, že se žalovaný s možností doplňkové

pokračování

ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona explicitně vypořádal na straně 7 sice jedinou větou, avšak učinil tak v návaznosti na úvahy, které předtím rozvedl v napadeném rozhodnutí. O návaznosti na tyto úvahy podle zdejšího soudu svědčí i žalovaným zvolená formulace „*po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem*“, které ve svém rozhodnutí žalovaný zrekapituloval. Na straně 4 napadeného rozhodnutí, což opět zdůraznil krajský soud, pak žalovaný zhodnotil pracovní možnosti stěžovatele na Ukrajině, a tedy potencionální možnost přesunu jeho rodinného a soukromého života na Ukrajinu. Za klíčové však zdejší soud považuje zhodnocení krajského soudu na straně 8 napadeného rozsudku, kde uvedl, že „*za situace, kdy [stěžovatel] v řízení pouze tvrdil, že se nechce zpět na Ukrajinu vrátit, protože tam nemá žádné vazby, žije zde téměř 20 let a má zde přátele a partnerku, nelze po žalovaném požadovat, aby ve vztahu ke konkrétním mezinárodním smlouvám předestíral úvahy, zda by vycestování žalobce nemohlo být v rozporu s některou z nich. Ze samotných tvrzení žalobce je totiž na první pohled zjevné, že zde není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) [azylového zákona (doplněno zdejším soudem)]*.“

[16] Zdejší soud se s citovaným závěrem ztotožňuje, neboť ve správním spisu ověřil, že stěžovatel již v údajích poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu uvádí jako důvod, že „*doma nemám nic a nemám kam se vracet, přátelé a bydlení, doma nemám nic. Nejsem tam s nikým v kontaktu*“. Tytéž důvody odjezdu z Ukrajiny, respektive příjezdu do ČR, uvedl stěžovatel i v rámci pohovoru ze dne 16. 11. 2016, kde mj. též uvedl, že má rok a půl přítelkyni, která má dospělé děti, na jejichž výchově se on nepodílí, se kterou se vidá „*tak 4x týdně*“ a částečně spolu bydlí, jinak bydlí s „*F.*“, který je Čech. Z hlediska dalších sociálních kontaktů v ČR uvedl, že zde má přátele, se kterými „*hraje fotbal a šipky*“. Tyto skutečnosti uvedl žalovaný na straně 2 svého rozhodnutí, zjevně je tak vzal v potaz při hodnocení rodinné, sociální a ekonomické situace stěžovatele na straně 5 napadeného rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný otázkou doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona zabýval, zatímco stěžovatel v podkladech své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl nic, co by mohlo napovídat o porušení konkrétního mezinárodního závazku v kontextu jím namítaného porušení čl. 8 Úmluvy. Jinými slovy, neuvedl nic, co by vůbec mohlo mít význam pro hodnocení azylově relevantních hledisek a zakládalo tak v dané věci požadavek rozsáhlejšího dokazování a odůvodnění.

[17] Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že v odůvodnění napadeného rozsudku vidí napravování nedostatků rozhodnutí žalovaného, zakládající „*zásadní pochybení*“ krajského soudu. Argumentace krajského soudu totiž pouze logicky propojuje argumentaci žalovaného s žalobními námitkami, mířícími také na porušení čl. 8 Úmluvy. Nejde tak v žádném případě o odstraňování nedostatků, či doplňování rozhodnutí žalovaného, jak namítá stěžovatel, které by představovalo *zásadní pochybení* krajského soudu s hmotně-právními dopady do postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nedošlo k naplnění předpokladu přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu námitek stěžovatele.

[18] Zdejší soud v nyní posuzovaném případě současně nenachází žádnou zásadní právní otázku, kterou by bylo nutno zodpovědět v zájmu sjednocování judikatury, a která by tak zakládala přesah stěžovatelových zájmů, tj. přijatelnost kasační stížnosti. Krajský soud v tomto kontextu správně odkázal na závěry z usnesení zdejšího soudu č. j. 5 Azs 220/2015 – 35.

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[20] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků na jejich náhradu nemá právo

**P o u ě n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 16. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu